

XXVI.

Едно неприятно посѣщение.

Въ нѣколко раскраща полицейскитѣ хора се намѣрихъ при метохскитѣ врата. Шерифъ-ага остави тамъ двама души съ истеглени саби и съ запънжти револвери.

— Никого нѣма да пустнете, ни да влѣзе, ни да излѣзе! заповѣда той, а съ останитѣ си хора се вмъкнхъ въ двора.

Втурването имъ произведе голѣмо смущение въ метоха и разнесе страхъ и бъркотия изъ всичкитѣ килии. Наискачахъ калугерицитѣ, забѣгахъ по чердацитѣ; исконнахъ гоститѣ имъ подиръ тѣхъ, дигнхъ се виекъ, шумъ и неразбрана врява. Онѣ-башиятъ напраздно махаше да се не плашхтъ и викаше по турски нѣщо, което тѣ не разбирахъ, а още по-малко чувахъ. Между това, заптиетата псхвацахъ, колкото поа видѣхъ тамъ, и колкото души имахъ очила, макаръ и не сини — и даже двама души, които носѣхъ името Бойчо — и ги затворихъ въ една стая. Между тѣхъ и — Кандовъ, и Бързобѣгунекъ. Но тозъ послѣдниятъ тозъ часъ биде освободенъ съ голѣми извинения отъ онѣ-башиятъ, като не рая, а подданикъ на австрийскій императоръ... Кандовъ протестираше изъ прозорцитѣ за това нагло посѣгателство възъ свободата му, и се ядосваше до бѣсъ; другаритѣ му стояхъ по-спокойни, защото знаяхъ каква е турската управия.

— Ти прѣвъ плетъ не се видѣлъ турци бѣ, Кандовъ! казваше единъ попъ.

— Но това е насилие, произволъ, беззаконие! викаше студентътъ.

— На такъвъ произволъ, и беззаконие се отговаря не съ виекове — разбира ли ти главата на Шерифъ-ага? — а съ това ей, казваше Бочо касапинътъ, като извади ножътъ си.